

רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה. וּמֵאֵן אִיהוּ
 שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה, דָּא אֲשָׁא דְנַפְיָא מְגוּ
 שׁוּפְרָא, כְּלִיל מְרוּחָא וּמְיָא. וּמְגוּ הַהוּא
 שְׁלֵהוּבָא כַד מְתַלְהֵטָא בְּפִנְסַת יִשְׂרָאֵל, אוֹקִיד
 עַלְמָא בְּשְׁלֵהוּבִיתָא בְּקִנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, וּבְשַׁעְתָּא דְהִיא מְקִנְיָא לִיהוּ, וְוִי דְאֲעִרַע
 בְּשְׁלֵהוּבִיתָא, דְּאִיהוּ יִתְוַקֵּד בְּהוּ.

הוּ פִתַח וְאָמַר. (שיר השירים ח) מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ
 לְכַבּוֹת וְגו'ו'. מִיָּם רַבִּים דָּא דְרוּעָא יְמִינָא,
 דְּבַעֵי לְקַשְׂרָא בֵּיהּ קַשְׂרָא דְתַפְלָה עַל דְרוּעָא
 שְׁמַמָּא לָא, לְקִימָא וְיִמִּינוּ תַחֲבַקְנִי. דְּבַר אַחַר,
 מִיָּם רַבִּים, דָּא הוּא נְהַר עֲלָא, דְּמַגִּיחַ נְפִקִין
 נְהַרִין לְכָל עֵבֶר, וְכִלְהוּ נְגִדִין וְאִתְמַשְׁכֵּן מַגִּיחַ.
 כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים צג) מְקוּלוֹת מִיָּם רַבִּים.
 מְאִינֹון קוּלוֹת דְּמִיָּם רַבִּים, דְּנַפְקֵן וְאִתְמַשְׁכֵּן
 מַגִּיחַ. וּנְהַרֹות, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, נְשָׂאוּ נְהַרֹות
 וְגו'ו'.

אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה, דְּרַחֲמִים
 כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְבוּזוּ
 לוֹ. (שיר השירים ח) בּוּז יְבוּזוּ לוֹ, יְבוּז מִיְבַעֵי לִיהוּ,
 מְאִי יְבוּזוּ לוֹ. אֶלָּא, אִם יִתֵּן אִישׁ, דָּא קִדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא. אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר
 (משלי כד) כָּל הוֹן יִקָּר וְנָעִים.

תוספתא

בוּז יְבוּזוּ לוֹ. מְאִי בּוּז. יוֹמָא תְּנַנְיָנָא וְיוֹמָא שְׁתִּיתָא
 וְיוֹמָא שְׁבִיעָא דְסוּפּוֹת, דְּבַהוֹן הוּוּ מְנַסְכִּי מִיָּם וְיִין
 דְּז' יוֹמִין דְסוּפּוֹת, בַּהוֹן הוּוּ מְקַרִּיבִין יִשְׂרָאֵל, שְׁבַעִין
 פָּרִים, לְכַפֵּרָא עַל שְׁבַעִין מְמַנָּן, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּאֲרַע עַלְמָא
 תְּרוּב מַגִּיחַ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר כט) וּבַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר
 יוֹם וְגו' וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה וְגו'ו'. (ע"כ תוספתא).
 בְּאַהֲבָה, דְּכְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל לְגַבִּיחַ, וְלֹא
 לְאִתְקַשְׂרָא בְּהַדְּהָא, בּוּז יְבוּזוּ לוֹ,
 וְלֹא לְהִתְקַשֵּׁר עִמָּה, בּוּז יְבוּזוּ לוֹ - כָּל אוֹתָם אוֹכְלוּסִים וְכָל

רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה.
 וּמִי הִיא שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה? זוֹ אֵשׁ
 שְׁיוּצָאֵת מִתּוֹךְ שׁוּפְרָא, כְּלוּלָה
 מְרוּחַ וּמִיָּם. וּמִתּוֹךְ אוֹתָהּ
 הַשְׁלֵהֶבֶת כְּשֶׁמְתַלְהֵטָת בְּכְנִסְתָּ
 יִשְׂרָאֵל, שׁוּרְפַת הָעוֹלָם בְּשְׁלֵהֶבֶת
 בְּקִנְיָא שְׁל הַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא.
 וּבְשַׁעְתָּא שְׁהִיא מְקִנְיָא לוֹ, אוֹי
 לְפּוֹגֵשׁ בְּשְׁלֵהֶבֶת, שְׁהוּא יִשְׂרָף
 בְּהֵם.

עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, (שיר ח) מִיָּם רַבִּים
 לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת וְגו'ו'. מִיָּם רַבִּים
 - זוֹ זְרוּעַ יְמִין שְׁצַרְיָךְ לְקַשֵּׁר בֵּיהּ
 קַשֵּׁר שְׁל תַפְלָה עַל זְרוּעַ שְׁמַמָּא,
 לְקַיֵּם וְיִמִּינוּ תַחֲבַקְנִי. דְּבַר אַחַר
 מִיָּם רַבִּים - זְהוּ הַנְּהַר הָעֲלִיּוֹן
 שְׁמַמְנוּ יוֹצְאִים נְהַרֹות לְכָל
 הָעֵבֶרִים, וְכָלֵם שׁוּפְעִים
 וְנִמְשָׁכִים מְמַנֵּן, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
 (תהלים צג) מְקוּלוֹת מִיָּם רַבִּים.
 מְאוֹתָם קוּלוֹת שְׁל מִיָּם רַבִּים
 שְׁיוּצָאִים וְנִמְשָׁכִים מְמַנֵּן, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר נְשָׂאוּ נְהַרֹות וְגו'ו'.

אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ
 בְּאַהֲבָה - שְׁאוּהֶבֶת כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל
 אֶת הַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא - יְבוּזוּ לוֹ.
 בּוּז יְבוּזוּ לוֹ? יְבוּז הִנֵּה צַרְיָךְ
 לְהִיּוֹת! אֶלָּא אִם יִתֵּן אִישׁ - זְהוּ
 הַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא. אֶת כָּל הוֹן
 בֵּיתוֹ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (משלי כד) כָּל הוֹן
 יִקָּר וְנָעִים.

תוספתא

בוּז יְבוּזוּ לוֹ. מַה זְהוּ בּוּז? יוֹם
 שְׁנֵי יוֹם שְׁשֵׁי יוֹם שְׁבִיעֵי שְׁל
 סְפּוֹת, שְׁבֵהֵם הִיוּ מְנַסְכִּים מִיָּם
 וְיִין שְׁל שְׁבַעֵת יְמֵי הַסְּפּוֹת, בְּהֵם
 הִיוּ מְקַרִּיבִים יִשְׂרָאֵל שְׁבַעֵים
 פָּרִים לְכַפֵּר עַל שְׁבַעֵים מְמַנִּים,
 כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁאֲרַע הָעוֹלָם תְּרוּב
 מְהֵם, זְהוּ שְׁכְּתוּב וּבַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר
 יוֹם וְגו' וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה אִשָּׁה
 וְגו'ו'. (עד כאן תוספתא).

בְּאַהֲבָה - שְׁל כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל אֵלָיו
 אוֹתָם מִתְּנוֹת שְׁלִמְעֵלָה לְאוֹתוֹ הוֹן

כָּל אֵינֹן (דף נ"ה ע"א) אוֹכְלוֹסִין וְכָל אֵינֹן מְשַׁרְיִין דְּלַעֲיָלָא, לְהֵהוּא הוּן יָקָר, דְּהָא לִית רַעוּתָא לְכַלְהוּ אֲלָא בְּשַׁעְתָּא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל מִתְקַשְׂרָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְעַטְרָא בְּהַדְיָה, כְּדִין כָּל אֵינֹן אוֹכְלוֹסִין, וְכָל אֵינֹן מְשַׁרְיִין, וְכַלְהוּ עַלְמִין כְּלָהוּ בְּחֵדוֹ, בְּנֵהִירוֹ, בְּבִרְפָּאן, (על דא אמר) כְּתִיב שְׂמָאֵלוּ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחְבְּקֵנִי.

מָאן דְּאַנַח תְּפִלִּין, כַּד מְנַח תְּפִלָּה שְׁל יָד, בְּעֵי לְאוּשְׁטָא דְרוּעָא שְׂמָאֵלָא, לְקַבְּלָא לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְלְקַשְׂרָא קַשְׂרָא עִם יִמְיָנָא, בְּגִין לְחַבְּקָא לָהּ, לְקַיְימָא דְכְּתִיב, שְׂמָאֵלוּ תַחַת לְרֵאשֵׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחְבְּקֵנִי. לְאַתְחַזְזָא בַּר נֶשׁ כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, וְלְאַתְעַטְרָא בְּכֵלָא, וְכְדִין בַּר נֶשׁ שְׁלִים בְּכֵלָא, בְּקִדּוּשָׁה עֲלָאָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קֹאֲרֵי עֲלֵיהּ, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים יז) שְׂמָעָה יי' צִדְקָה וְגו'. כַּמָּה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבַכָּל זְמָנָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, אֲתַת לְקָמִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִדְמֵן לְקַבְּלָהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב שְׂמָעָה יי' צִדְקָה הַקְשִׁיבָה רַנְתִּי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי. אָמַר דָּוִד, אֲנָא אֶתְקַטְרָנָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. כַּמָּה דְּהִיא אֲשֶׁתְּכַחַת לְקַמְךָ, אֲנָא נְמִי הֲכִי אֲשֶׁתְּכַחַנָּא. וּבְגִין כֵּן שְׂמָעָה יי' צִדְקָה בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר, הַקְשִׁיבָה רַנְתִּי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי.

ברא שפתי מרמה. מאי בלא שפתי מרמה. אלא הכי תנינן. כל מלה ומלה דצלולתא, דאפיק בר נש מפומיה, סלקא לעילא ובקעא רקיעין, ועאלת לאתר דעאלת, ותמן אתבחנת ההיא מלה, אי היא מלה דכשרא אי לא, אי

יקר, שהרי אין רצון לכלם אלא בשעה שמתקשרת כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא ומתעטרת עמו, ואז כל אותם האוכלוסים וכל אותם המחנות וכל העולמות, כלם בשמחה, באור ובברכות, (ועל זה אמר) כתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

מי שמניח תפלין, כשמניח תפלה של יד, צריך להושיט זרוע שמאל לקבל את כנסת ישראל ולקשר קשר עם הימין כדי לחבק אותה, לקיים את הכתוב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שיראה האדם כמו שלמעלה ולהתעטר בכל, ואז האדם שלם בכל, בקדשה עליונה. והקדוש ברוך הוא קורא עליו, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים יז) שְׂמָעָה ה' צִדְקָה וְגו'. כַּמָּה חֲבִיבָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂבָכַל זְמַן שְׂכַנְסַת יִשְׂרָאֵל בָּאָה לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַדְמֵן כְּנַגְדָּה. זְהוּ שְׂכַתוּב שְׂמָעָה ה' צִדְקָה הַקְשִׁיבָה רַנְתִּי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי. אָמַר דָּוִד, אֲנִי הִתְקַשְׂרָתִי עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁהִיא נִמְצָאת לִפְנֵיךְ, גַּם אֲנִי כֵן נִמְצָא. וּמִשׁוּם כֵּן, שְׂמָעָה ה' צִדְקָה - בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן - הַקְשִׁיבָה רַנְתִּי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי.

ברא שפתי מרמה, מה זה בלא שפתי מרמה? אלא כך שנינו, כל דבור ודבור של תפלה שמוציא אדם מפיו, עולה למעלה ובוקע רקיעים, ונכנס למקום שנוכנס, ושם נבחן אותו הדבור, אם זה דבור כשר ואם לא. אם זה דבור כשר - מכניסים אותו לפני המלך הקדוש לעשות רצונו. ואם לא -

איהי מלה דכשרא עאלין

מסטים אותו החוזה, ומתעוררת באותו דבור רוח אחרת.

ובא ראה, ביוסף פתוב, (שם קה) ענו בפבל רגלו וגו'. עד מתי ענו בפבל רגלו? עד עת בא דברו אמרת ה' צרפתהו. עד עת בא דברו של מי? אלא עד עת בא דברו (של יוסף ונבחו) אותו דבור. זהו שפתוב אמרת ה' צרפתהו. ואז - שלח מלך ויתירהו משל עמים ויפתחהו. בינתים היה בא הפקר. אמר רבי אלעזר, פתוב (שמואל א-כ) והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים. נפש אדני, סתם, כמו שנאמר (תהלים כד) אשר לא נשא לשוא נפשי. הרי הזמן בבקר לקשר את פנסת ישראל ולחברה לבעלה. אשרי הצדיקים שמשתדלים בתורה בלילה ובאים להתקשר עם הקדוש ברוך הוא ועם פנסת ישראל, עליהם פתוב (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר, פתוב (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטמאם וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם. והזרתם, כמו הזר הזה, שהוא זר מכלם ולא מתחבר במה שאינו שלו.

ובא ראה, בשעה שאנשים מטמאים למטה, מטמאים אותם בכל, והרי זה נאמר. אבל בשעה שרוח טמאה מתעוררת (למטה) מתעוררת רוח וכו') נחשבתם כזר, אלא רוח טמאה שלמטה מעוררת רוח טמאה אחרת, ונתנת לה רשות לרדת לעולם. איזו רשות? רשות של קדשה, שהיה יורד ומכה בו, לא נמצא ומסתלק, ואז מתגלה הדין כנגד הרשעים, ומוסיף דין על דינו. ואז שתי רוחות נמצאות בעולם, אחת רוח הדין, ואחת רוח הטמאה.

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

לה קמי מלפא קדישא למעבד רעותה. ואי לאו, סאטין לה לבר, ואתער בההיא מלה רוחא אחרא.

והא חזי, פתיב ביה ביוסף, (תהלים קה) ענו בפבל רגלו וגו'. עד אימתי, ענו בפבל רגלו.

עד עת בא דברו אמרת יי' צרפתהו. עד עת בא דברו דמאן. אלא עד עת בא דברו (דיוסף, ואתפחין) ההיא מלה, הדא הוא דכתיב, אמרת יי' צרפתהו. פדין, שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. אדהכי הוה אתא צפרא.

אמר רבי אלעזר, פתיב, (שמואל א כה) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. נפש אדני,

סתם. כמה דאת אמר, (תהלים כד) אשר לא נשא לשוא נפשי, הא עידנא בצפרא לאתקשרא כנסת ישראל ולא תחברא בבעלה, זכאין אינון צדיקיא דמשתדלין באורייתא בליליא, ואתאן לאתקשרא ביה בקודשא בריך הוא ובפנסת ישראל. עליהו כתיב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר פתיב, (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטומאם וגו' בטמאם את משכני אשר בתוכם. והזרתם, כהאי זר, דאיהו זר מפלהו, ולא אתחבר במה דליתיה דליתיה.

והא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא, מסאבין לון בכלא, והא אתמר. אבל, בשעתא דרוח מסאבא אתער (כ"א לתתא, אתער רוח וכו') חשבתון זר, אלא רוח מסאבא דלתתא, אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה רשותא לנחתא לעלמא. מאי רשותא, רשותא דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח, ואסתלק, וכדין אתגלייא דינא, לקבליהון דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תרין

רוחין משתפחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

אמר רבי אלעזר, אצטריכנא הכא למימר מלה דאוליפנא מאבא. תא חזי, הכא ילפינן מנגע דביתא. דכד רוחא מסאבא שריא בביתא וקודשא בריה הוא בעי לדפאה ליה, שדר נגע צרעת בביתא, לקטרגא דא בדא, וההוא נגע לא אעדי מביתא, ואף על גב דרוח מסאבא אסתלק מההוא ביתא, עד דינתצון ביתא, אבנין ואעין וכלא, פדין אתדכי אתרא.

בהאי גוונא, מאן דאסתאב ואתער רוחא מסאבא ושארי עלוי, פד בעי קדשא בריה הוא לדפאה עלמא, אתער רוח דינא תקיפא, ואשתכח בעלמא ושריא על ההוא רוח מסאבא, ומקטרגי דא בדא, עד (דפ"ה ע"ב) דיתעבר מעלמא, וההוא רוחא דינא תקיפא, לא אסתלק מאתריה עד דינתין אתר, שייפין וגרמין וכלא, פדין אתדכי עלמא ואתעברו מניה רוחין מסאבין, ועלמא אשתכח בדכיו. וער דא תנינן, אתא לאסתאבא מסאבין ליה ודאי. ווי ליה לבר נש פד שארי עליה רוח מסאבא, ואשתכח ביה בעלמא, דודאי לינדע, דקודשא בריה הוא בעי לבערא ליה מן עלמא. זכאין אינון צדיקיא דכלהו קדישין, ואשתכחו בקדושה קמי מלכא קדישא, ושריא עליהו רוח קדישא, בהאי עלמא ובכלמא דאתי. פיון דאתא צפרא קמו אזלו.

עד דהוו אזלי, פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויעקב הלך לדרכו, דהוה אזיל לקבל אבוהי.

תא חזי, פל זמנא, דיעקב אשתכח לגביה דלכון לא מליל עמיה קדשא בריה

אמר רבי אלעזר, הצטרכתי כאן לומר דבר שלמדתי מאבי. בא ראה, כאן למדנו מנגע הבית, שפשוט טמאה שורה בבית והקדוש ברוך הוא רוצה לטהר אותו, שולח נגע צרעת בבית להלחם זה עם זה, ואותו הנגע לא סר מהבית. ואף על גב שרוח טמאה הסתלקה מאותו בית, עד שינתצו את הבית, האבנים והעצים והכל, אז נטהר המקום. כמו כן מי שנמצא ומעיר רוח טמאה ושורה עליו, כשרוצה הקדוש ברוך הוא לטהר את העולם, מתעוררת רוח דין קשה, ונמצאת בעולם, ושורה על אותה רוח טמאה, ונלחמות זו עם זו עד שתעבר מן העולם. ואותה רוח הדין הקשה לא מסתלקת ממקומה עד שינתץ את המקום, איברים ועצמות והכל, ואז נטהר העולם, ועוברות ממנו רוחות של טמאה, והעולם נמצא בטהר. וער זה שנינו, הבא לטמא מטמאים אותו ודאי. אוי לאדם כששורה עליו רוח טמאה ונמצא עמה בעולם, שודאי ידע שהקדוש ברוך הוא רוצה לבערו מן העולם. אשרי הצדיקים שכלם קדושים ונמצאים בקדושה לפני המלך הקדוש, ושורה עליהם רוח קדושה בעולם הזה ובעולם הבא. פיון שפא הבקר, קמו והלכו.

עד שהיו הולכים, פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויעקב הלך לדרכו, שהיה הולך כנגד אביו.

בא ראה, פל זמן שיעקב נמצא אצל לכון, לא דבר עמו הקדוש ברוך הוא (ולא נמצא אצל).

הוא, (ולא אשתכח לגביה) ואי תימא, והא כתיב, (בראשית לא) ויאמר יי אל יעקב